

Stela Popescu-Temelie, Gheorghe V. Gheorghe, Lucian Temelie și Florin Dumbravă în „Ascensiunea unei fecioare“ de Paul Ioachim

Florin Dumbravă, Gheorghe V. Gheorghe, Lucian Temelie au fost mai mult decât corecți, jucînd în personaje-schițe.

Socotim însă că Mitică Iancu (de altfel un talentat actor) a fost greșit distribuit în rolul lui Dudu Castană (personaj ce face parte pe anumite coordonate din familia spirituală a lui Spiridon Biserică); actorul a făcut cu mult efort față rolului; așa fiind, centrul de greutate al spectacolului s-a deplasat de pe o posibilă zonă luminoasă, pe laturile lui sumbre. E o deviere, nu lipsită de consecințe, de la direcțiile fundamentale ale textului.

Nici Salomeia, rol generos — dar și rol pe multe de cuțit — nu s-a bucurat pe scenă de coloratura nuanțată pretinsă de text și poate nici de o distribuție adecvată: Stela Popescu-Temelie a descoperit prea dintru început „misterul“ personajului și a ratat înfringerea finală a „eroinei“...

Rămîne totuși, dincolo de aceste neajunsuri, în fond reparabile, faptul promovării în repertoriul acestei stagiuni gălățene — construită în principal pe piesa românească de actualitate — a unui debut promițător.

Maria Marin

Teatrul Popular din Suboțița (R.S.F. Iugoslavia)

RĂPOSATUL de Branislav Nușici

Turneul Teatrului Popular din Suboțița (R.S.F. Iugoslavia) — centru de veche tradiție culturală — ne-a prilejuit întîlnirea cu un ansamblu omogen, cu autentice talente, fapt ce a învins greutățile necunoașterii limbii chiar și la un spectacol ale cărui date sînt mai puțin cunoscute la noi, respectiv *Răposatul* clasicului Branislav Nușici.

Textul, bogat în resurse comice, reprezentînd o violentă satiră împotriva moravurilor societății în care legea supremă o reprezintă banul și puterea lui, s-a bucurat — în regia lui Radoslav Lazici — de o tratare mai liberă, încercarea de modernizare a piesei fiind evidentă. Acțiunea simplă, aproape lineară, e de fapt un pretext de a ni se înfățișa o ga-

lerie de tipuri rapace care, profitând de absența, sau, mai corect spus, de presupusa moarte a inginerului Marici, acționează fiecare pe măsura micimii caracterului său, deposedându-l de avere, distrugându-i familia, furându-i lucrările științifice. Și... viața continuă netulburată, nici o clipă de muștrări de conștiință. Iată însă că întoarcerea „răposatului” tulbură liniștea acestor profitori, punându-i în incurcătură, ceea ce nu-i împiedică să facă apel la cele mai mirșave mijloace pentru a-l compromite și a scăpa — în final — de prezența inoportună a acestuia.

Spectacolul, polemic față de asemenea tare, interesează în deosebi prin acea îmbinare dintre jocul realist al actorilor, ce-și înscriu jocul într-o dinamică modernă, și imaginea scenică, al cărui cadru simbolic, într-o conjugare perfectă cu costumele, sugerează atemporalitatea. Imaginea scenică, realizată cu fantezie, aparține scenografului Branislav Ivković.

Ritmul alert, elementele de grotesc ce marchează momentele cheie, evitarea pe cât posibil a șarjei, echilibrul necesar între text și realizarea scenică a sa, fac din spectacol o evidentă reușită artistică. A analiza interpretarea la nivel de personaj e dificil, deoarece acest ansamblu, atât de omogen, s-a încadrat organic în viziunea regizoral-scenografică, diferențele de interpretare calitativă fiind doar de ordinul nuanțelor. Desigur, o puternică omogenizare e susceptibilă de a gravă acuza: respectiv, a uniformizării personajelor. Însă, în cazul de față, acuza cade întrucât preocuparea permanentă a actorilor de a da tipurilor varietate și viață proprie e evidentă, și, realmente realizată. Pe linia acestor reușite artistice se înscriu în deosebi: Petar Radovanović (Pavle Marici), care, investit cu atributele eroului „fără pete”, a dovedit că posedă arta comunicării perfecte cu sala; Geza Copunovici (Spasoe Blagoevici, perfect în dificilul rol al canaliei care nu-și e suficientă sieși, rolul de organizator al mirșaviilor fiindu-i foarte la îndemână); Iosip Bačić (Anta), cuceritor prin simplitatea unui joc comic și sincer, descărcat de cîrlige și trucuri ieftine; Persida Ugrinov (Rina); Catarina Bacilia (Agnia); și... lista ar putea continua înscriind numele celorlalți actori tot în aria interpretărilor de calitate.

Spectacolul, în ansamblu, ca manieră, îl putem situa între tradiție și experiment, oferindu-ne un Nușici mai apropiat de sensibilitatea contemporană, fapt realizat printr-o modernă punere în scenă.

Irina Toma

Un nou organism de cercetare în domeniul creației artistice

În februarie 1969 a fost creat la Viena „Institutul internațional pentru muzică, dans și teatru în mijloacele de comunicare audio-vizuale” (I.M.D.T.). Adunarea generală constitutivă a fost stimulată prin faptul că UNESCO a hotărât includerea I.M.D.T. în planul său de muncă pentru anul 1969—1970, iar guvernul austriac precum și municipiul Viena s-au oferit să sprijine activitatea I.M.D.T. prin subvenții importante.

Obiectivele I.M.D.T. sînt stabilite în paragraful 2 din statutele adoptate de Adunarea generală. Aceste sarcini sînt definite aici ca „Cercetare științifică, teorie și verificare practică” și sînt îndreptate în primul rînd spre ridicarea nivelului estetic în prezentarea muzicii, dansului și teatrului în cadrul mijloacelor de comunicare audio-vizuale. O importanță deosebită este acordată cu acest prilej alcătuirii de programe educative și organizării de ateliere experimentale menite să acorde ajutor și sprijin practic țărilor pe cale de dezvoltare, în conformitate cu programul UNESCO.

Faptul că noul institut poate conta pe sprijinul mai multor organizații internaționale, care s-au declarat dispuse să facă parte din I.M.D.T. ca membri, constituie o garanție pentru realizarea cu succes a programului. Sînt membri ai I.M.D.T.: I.M.C., I.T.I., I.F.T.C., I.M.Z., I.S.M.E. și F.I.J.M. La acestea se adaugă o serie de organizații austriace precum și O.R.F. (Radioteleviziunea austriacă) și Academia pentru muzică și arte plastice din Viena, ambele aducînd contribuții însemnate la activitatea institutului.

Comitetul I.M.D.T., ales în februarie 1969, cuprinde 14 membri din 9 țări din Europa, Asia, Africa și America. Președintele I.M.D.T. este Robert Wangermée, directorul general al Radioteleviziunii din Belgia, și profesor la Centrul de Sociologie a muzicii de la Universitatea din Bruxelles, iar sarcinile de secretar general au fost atribuite prof. dr. Wilfried Scheib.

Pentru a putea îndeplini sarcinile prevăzute în programul pentru 1969—1970 au fost create în cadrul I.M.D.T. următoarele secții:

- a) Secția pentru instruire elementară, conducător Raymond Ravar (Belgia);
- b) Secția pentru ateliere și producție, conducător Wilfried Scheib (Austria);
- c) Secția pentru cercetare și documentare, conducător Kurt Blaukopf (Austria).

Comitetul a creat funcția de director al I.M.D.T. și a numit ca director al Institutului